

STRUCTURA TEXTULUI ARGUMENTATIV

Schema generală a discursului argumentativ este:

I. PREMISA: Expunerea tezei în primul paragraf.

II. ARGUMENTAREA:

1. refuzarea sau acceptarea tezei
2. dezvoltarea tezei/argumentelor

Pot exista mai multe demersuri argumentative:

- Argumentul de autoritate se sprijină pe credibilitatea unui expert citat și pe relevanța cercetării sale privind tema în discuție.
- Argumentul pragmatic, prin care un act e apreciat în funcție de consecințele favorabile, argumentul bazat pe scopuri (*având drept scop...*)
- Argumentul de reciprocitate care rezulta din transpoziția punctelor de vedere simetrice: *pe de o parte, ... pe de alta parte*
- Argumentul de comparare
- Refuzarea unei teze

III. CONCLUZIA:

Concluzia poate fi reluată într-un nou enunț marcat printr-un indice al enunțării: *de menționat faptul că...; pe de o parte, ... pe de alta parte; de altfel; cu alte cuvinte... așadar, rezultă...*

Concluzia bazată pe o alternativă: *pe de o parte... pe de alta parte*.

INDICI AI ARGUMENTĂRII:

Ca indici lexicali, se folosesc termeni adecvați tezei.

Ca indici ai enunțării sunt folosite procedee precum:

- verbe de opinie: *a crede, a considera, a presupune* etc.
 - adverbe sau locuțiuni adverbiale de mod, folosite ca indici ai subiectivității evaluative: *probabil, posibil, desigur, fără îndoială, cu siguranță* etc.
 - conjuncții, locuțiuni conjuncționale cu rol argumentativ folosite mai ales pentru exprimarea raporturilor de tip cauzal, consecutiv, final, concluziv: *deoarece, din cauză că, încat, ca să, așadar* etc.
 - formule ca: *în primul rând, mai întâi, în al doilea rând, de exemplu, apoi, în concluzie, deoarece, prin urmare, pe de o parte... pe de alta parte, astfel* etc.
 - termeni sau expresii care exprimă direct o judecată de valoare: *cum cred unii*;
 - folosirea termenilor sau expresiilor care exprimă indirect o judecată de valoare: *putem spune că...*
 - pronume și adjective pronominale demonstrative care fac legătura între idei: *aceasta, acesteia* etc.
- Legătura între idei se realizează și prin conectorii *și, de asemenea*, sau printr-un proces de opoziție *și nu*.
- alți conectori - *rezultă, de menționat faptul că, numai, ca, de altfel, de asemenea, deși, dar, de altfel, cu alte cuvinte, deci, și anume* - realizează conexiuni secundare interne unui argument.

Disponerea textului se face în paragrafe distincte.

Timpul verbelor este prezentul etern, neutru, timp al reprezentării actualizatoare, al înscrierii particularului în general.

Atenție! Dacă prima variantă vi se pare prea specializată, iată o prezentare a tehnicilor de argumentare mai abordabilă:

ARGUMENTAREA. CONSTRUCȚIA DISCURSULUI ARGUMENTATIV

Modalitate de a prezenta și a susține un punct de vedere asupra unei anumite probleme și, în egala măsură, de a convinge cititorul/interlocutorul de valabilitatea perspectivei propuse.

Argumentarea cuprinde:

- **o ipoteză, un punct de vedere** formulat asupra unor aspecte ale operei literare sau asupra realității;
- **argumentarea propriu-zisă**, care ocupă cea mai întinsă parte a unui text argumentativ.

Pentru a convinge, autorul argumentării trebuie să facă apel la argumente convingătoare. În demersul argumentativ se inserează citate din lucrări de autoritate, se fac referiri la idei ale unor personalități, se oferă exemple familiare interlocutorului/cititorului. Nu este exclusă (nici) argumentarea pe cale emoțională, în acest caz apelându-se la situații la care cititorul nu poate rămâne indiferent.

- **concluzia sau partea finală** a argumentării, care subliniază dacă punctul de vedere constituind ipoteza se susține sau se infirmă.

În redactarea unui text argumentativ, trebuie să se aibă în vedere formularea cu multă claritate a argumentelor, ținându-se cont de prezentarea gradată a acestora, cele mai convingătoare argumente fiind rezervate finalului, pentru ca demersul să-și asigure scopul.

Ierarhizarea argumentelor poate fi marcată prin cuvinte ca: „*în primul rând*”, „*în al doilea rând*” etc. Se recomandă utilizarea unor cuvinte prin care se face apel la experiența culturală/de viață a interlocutorului, implicându-l în demers: „*După cum cunoașteți...*”, „*Nu vă puteți îndoi de faptul ca...*”, „*Este cunoscut de toată lumea faptul...*” etc.

Argumentele pot fi grupate în jurul unei idei sau teme, grupare subliniată prin: „*în ceea ce privește*”, „*referitor la*” etc.

Argumentarea nu trebuie să excludă creativitatea, autorul bazându-se pe un scenariu ce ține seama de pregătirea receptorului și de menținerea atenției acestuia.

Legătura dintre segmentele discursului se realizează prin conectori constituind mijloace de realizare a coeziunii textului. Așadar, într-un text argumentativ, este absolut necesară prezența unor cuvinte ca: „*deci*”, „*or*” (*a nu se confunda cu ori: ori = sau; or = însă*), „*totuși*”, „*dimpotrivă*”, „*de altfel*”, „*de altminteri*”, „*pe de altă parte*” etc.